

Sinopsi

A punt de fer 90 anys, la vida tranquil·la d'Andreu Novell a Sant Feliu es remou quan els mitjans parlen del proper centenari del pintor Eduard Vilamateu. L'Andreu havia treballat per a ell de xofer i home de confiança en una finca als afores de Castell d'Aro i el preocupa que li tornin a carregar una mort de trenta anys enrere, que ell sap que no va cometre. Obsessionat per aclarir els fets, aconsegueix establir contacte amb la família Vilamateu, gràcies a l'ajut providencial d'Èric Noguera, un noi de 20 anys convalescent d'un intent de suïcidi. Tanmateix, toparà amb les resistències dels fills i la vidua per furgar en el cas.

Quan finalment accedirà a unes revelacions que li donen la raó, l'home haurà d'assumir que rere aquella mort hi havia realitats incòmodes, desconegudes fins aleshores, que l'afecten directament i que li fan rellegir la pròpia existència amb uns nous ulls. Serà un procés d'interiorització que llegarà al jove Èric, orfe de testimonis familiars, just quan s'està replantejant el seu futur.

Biografia

Isidre Grau i Antolí (Sabadell, 1945), enginyer químic i professor de català, viu a Cerdanyola del Vallès. Com a expert en tècniques de novel·la i de conte, ha publicat els assaigs *L'arquitectura del conte* i *La maleta de l'escriptor*. Autor de 16 novel·les, com la pentalogia d'*Els colors de l'aigua* (Premi Sant Jordi 1985), *Els amants volàtils* i *La ciutat dels solitaris*. Té la narrativa breu recopilada a *La pell dels anys. Contes 1981-1994*, a més d'*El dia de l'incident* i *Pinyols madurs*. Fent memòria de la infància, ha publicat *Primer paisatge*.

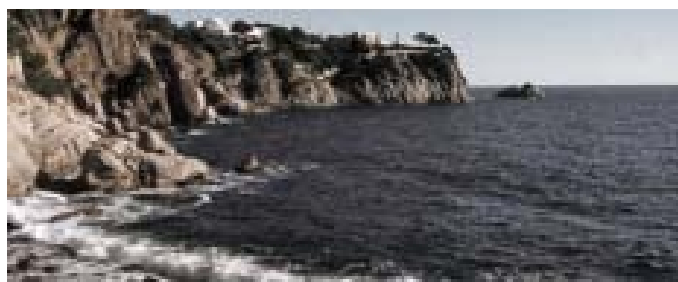
“Sovint aclarir la veritat esdevé un dret tan legítim com arriscat. Potser ja farem prou si aconseguim transmetre la nostra experiència als que intentaran viure millor”

UNA HISTÒRIA ARRELADA A SANT FELIU DE GUÍXOLS

L'Andreu Novell està molt identificat amb l'existència de vell jubilat, vidu i sol, que duu al carrer de Monticallvari, potser perquè disposa de bons veïns, té una penya d'amics al Casino dels Nois, és lector habitual de la Biblioteca Octavi Viader, i no para de caminar amunt i avall, amb llargues passejades des de la platja gran fins al far, per la vall de la Mascanada o perdent-se pels camins del bosc. Però, molt en especial, continua fidel a la cala Vigatà, des dels temps que hi baixava amb la seva dona, i encara procura anar-hi sempre que vol prendre el sol i encomanar-se de l'energia del mar.

Un pla de vida reposat que motiva que el seu millor amic, un antic funcionari municipal, pugui dir d'ell: “Un bon home, l'exemple que qualsevol faria servir per retratar algú net de cor, prudent per naturalesa, amb una educació que li dona un toc d'elegància, però amb un sentit de l'humor que tan aviat es tenyeix d'ironia com es torna sorneguer. Algú que mai no et faria una mala passada, algú que en trenta-cinc anys de viure a Sant Feliu no es va crear ni un sol enemic, potser per la seva tendència a buscar el cantó positiu de les coses, i sobretot de les persones”.

Però la tranquil·litat se li acabarà quan es torna a obsessionar per aclarir aquella antiga mort que li remou la consciència. Llavors, aplegant les seves millors forces, sortirà de la placidesa de Sant Feliu per visitar els llocs empordanesos on pot recuperar els rastres d'aquella nit fatídica del vuitanta-cinc. Gràcies a la solidaritat d'un noi jove, la seva peripècia recorrerà per espais de llum i paisatges que havia anat oblidant.

**Hi ha alguna veritat que sigui única i inapel·lable?
Què dificulta el llegat de l'experiència als que venen darrere?
On cal posar els límits de la confiança entre amo i servent?**